

קיץ: ישראל

אסופת שירים וסיפורים

מוֹטִי
ספרים

קיצ. ישראל

אסופת שירים וסיפורים

קיצ ישראל

אסופת שירים וסיפורים

מִוֶּטִיב
ספרים

קיץ ישראלי | מבחר כותבים
Israeli summer | Various Writers

איורי הכריכה: אודליה יהודיין

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ו 2026

© 2026 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2026 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

9.....	חלום חגית בת־אליעזר
10.....	שקיעה ישי סנדק
11.....	עיר של קיץ ניתאי ברעם
12.....	* שירלי פלס
14.....	ערב קיץ נעמי תדהר
15.....	קיץ רותה
16.....	כשהקיץ פוגש את הנשמה אודליה יהודיין
18.....	קיץ רון גרא
19.....	בקיץ של ילדותי יהודית שרייבר
22.....	שקיעה צ'רנה שולמנוביץ'
24.....	חיים ארוכים מדי מרב בליימן־שבתאי
28.....	חודש דלית ולדמן
30.....	מתי תבוא מינה גורל
31.....	* שירלי פלס
32.....	* רון גרא
34.....	אני שונאת קיץ עדנה אפק
35.....	טעם של גרגרי קיץ דפנה חיימוביץ'
38.....	אוגוסט תמר דוד־כריספי
40.....	אי של נחת חגית בת־אליעזר

41.....	החום הזה התיש אותי רויטל קלם
43.....	קיץ נעמי תדהר
45.....	קיץ של אור, קיץ של אהבה אודליה יהודיין
46.....	תרופה עתיקה דלית ולדמן
47.....	* ישי סנדק
48.....	משורר נידח רון גרא
50.....	* שירלי פלס
51.....	בומבה אלון צמחוני
52.....	שיר ערש חגית בת־אליעזר

קיץ ישראלי היא אסופת שירים וסיפורים על הקיץ בארץ ישראל, במה הוא שונה מהקיץ בארצות אחרות, במה הוא ייחודי. האסופה מספרת על חוויות הקיץ, על זיכרונות, אהבות קיץ בנופי הארץ, על החופש הגדול, מלחמות וחופשות, פריפריה ועיר — וכל מה שנצרב בלב תחת השמש המקומית הקופחת.

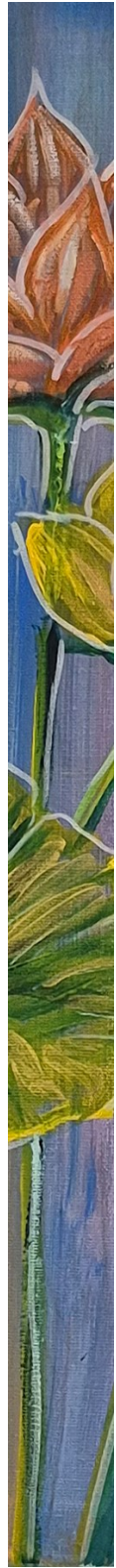
חלום

חגית בת־אליעזר

בִּלְיִל הַקִּיץ הַזֶּה
הֵוָה מְלָסִים נוֹלָדִים מִחֶדֶשׁ.

הֵם נוֹטְשִׁים אֶת תְּנוּחַת הָעֶבֶר
וְנִמְתָּחִים לְרֹחַב מִדְרָכָה.

אֲנָשֵׁי הָעִיר שׁוֹמְרִים
עַל שְׁלֵמוֹת אִיבְרִיָּהֶם
וּמְרַחֲפִים מֵעֲלִיָּהֶם
אֶל בּוֹא הַשָּׁחַר.

שקיעה

ישי סנדק

עוד מעט יבלע הים את האור בלגימות קטנות.

מסלולי נחיתה חרצו רגלי בחול.

קצף לבן עוטה גלי חרש.

העין נלכדת בכתם שחר,

ונזכר בכך רגל של ילד – זפת עקשת

מסרבת לרדת, גם לא עם צנור.

מגרדה עם מקל של ארטיק,

מאכיל בה את מפלצת מברשת

שליד המלתחות,

והיא בשלה – זפת, זיפתית כזאת,

משביתת שמחות.

ועתה שערך – ענן על כתפי,

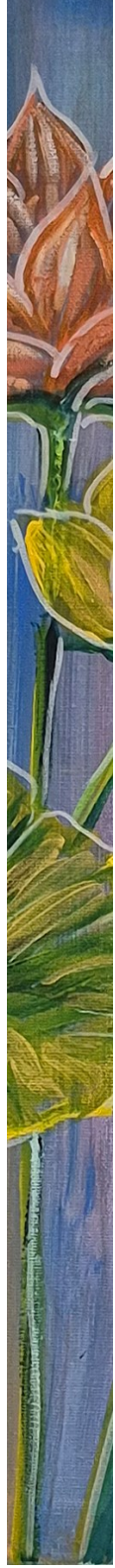
בשומת מלח ממריאה באפי

כף ידי שוקעת בזרועך

עד תהום מים מהדקת

הצמדוּתך –

בלגימות קטנות.

עִיר שֶׁל קִיץ

נִיתָאִי בִרְעָם

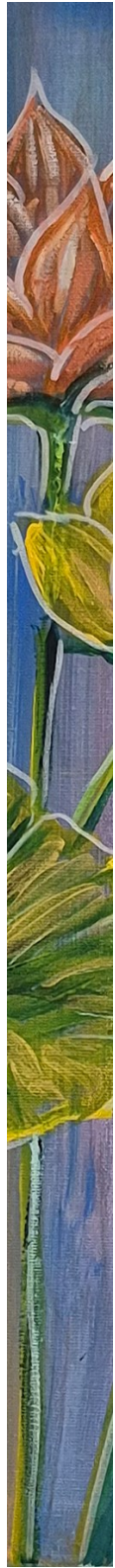
אֲנִי אִישׁ שֶׁל חֶרֶף
בְּעִיר שֶׁל קִיץ.

חֹבֶק צֶל שֶׁל עֵץ בְּשֹׁדֶרָה
נוֹזֵל בְּקִלְיוֹת מַעֲשָׂה.

מִקְפֵּל חֲלָצָה
מַעַל שְׂרִיר בִּלְתִּי נִרְאָה.

לוֹבֵשׁ תַּחְתּוֹן
מִתַּחַת לְבָגְד יָם.

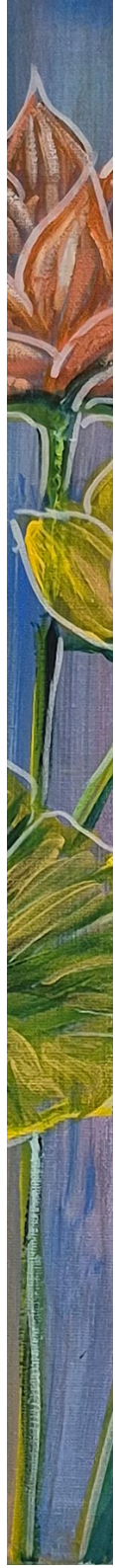
נְטַמַּע בְּנוֹף
כְּמוֹ דָּלֶת בְּאֵיּוֹר.

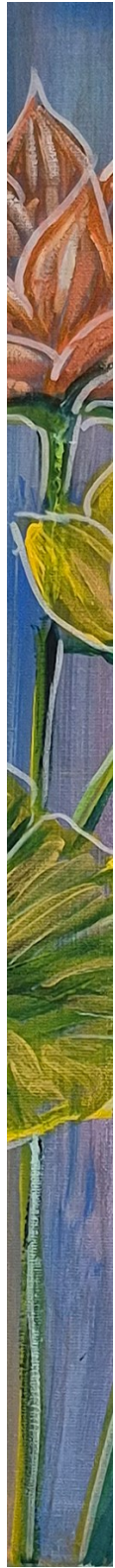

שירלי פלס

אני מגיעה אל הים
האהבה שלי כותבת את עצמה.
החול שפזרנו
בכל החדרים בבית
מאיר חלקים חשוכים בתוכי.
אני נזכרת ושוכחת
ושוב נזכרת בבהלה ששכחתי.
אנחנו לא מבטיחים דבר,
מדי פעם בלי לשים לב
אנחנו מתכננים
תכניות לעתיד
אולי נסע לאיזה מקום,
עם החבה שלך
להשרדות והחרדה שלי
תהיה לי בחילה,
אבל כשסוף־סוף נגיע,
נהיה מאשרים מרב
שלא נעשה שם כלום.

הכל הולך במהפך,
במקום יומיומיות משמשת
מיד הגענו אל העמק המהותי.
התפשטנו כבר ביום הראשון
ערום בפשי.
רק אלוהים יודע מה יהיה,
תחזיקי חזק את הספור הטוב
אני אומרת לי.
אני מחזיקה,
אבל לפעמים הוא מחליק לי לתהום.
אני מחכה לעוד קצת חול מהים,
שיסביר לי שהראש והלב יכולים
להיות מחברים תמיד לאדמה ולשמים.

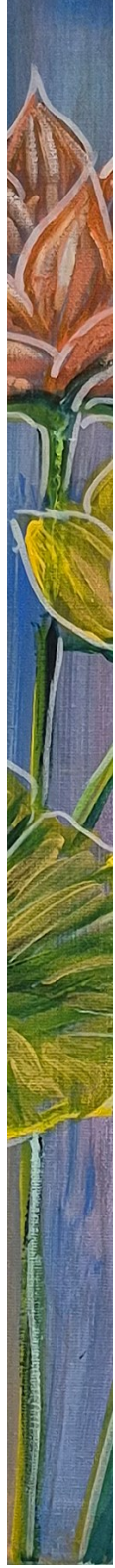

ערב קיץ נעמי תדהר

יְקוֹד הַשֶּׁמֶשׁ
תֵּל עוֹלָם.
אֶרֶץ עֵיפָה
מִלֵּהב הָאוֹר,
דְּמֵי הַשָּׂרֵב –
חוֹתֵם נְחֹתֵם,
יִבְשׁוּ פְּלָגִים
נִבְּלוּ בְּשָׁמִים.

וְצִפּוֹר –
לְמַסְתּוֹר.
וְרוּחַ –
אֵין.

לֹא לִפְרֵם הַחֵם,
לֹא עֵנָן לְמַחֲסָה,
לֹא רוּחַ
לְהָשִׁיב נֶפֶשׁ.

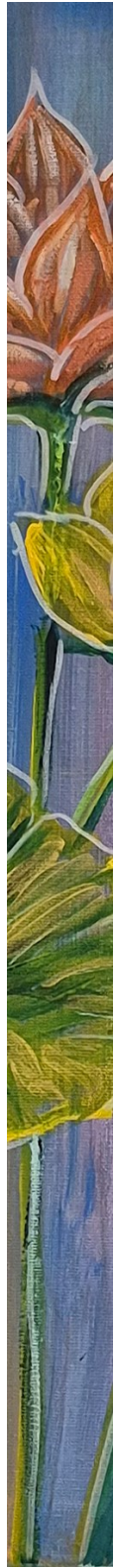

קיץ רותה

איך פתאום הגיע קיץ?
הלילה חם ומהביל
איך פתאום הגיע קיץ?
החלזונות עוד על השביל...

בריצה של ירושלים,
מצננת מעט את הרחוב,
מאפשרת להסניף
את היסמין עכשיו קרוב.

סוף כל סוף הגיע קיץ
בצבעיו הבהירים
ועכשיו בחשכת ליל
מאושרים הצרצרים.

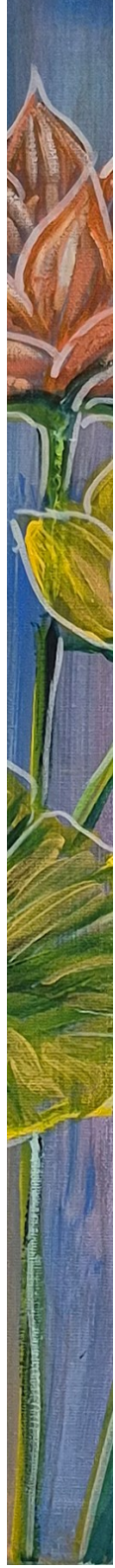

כשהקיץ פוגש את הנשמה אודליה יהודיין

השֶׁמֶשׁ
איֵנָה בּוֹעֶרֶת
היא רק מזכירה לגוף
שֶׁגַם הוא
נוֹלֵד מִן הָאוֹר.

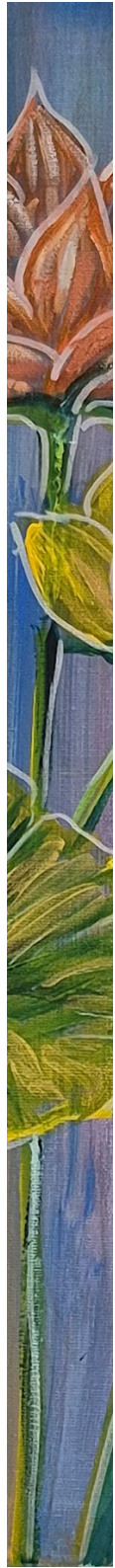
הַיָּם אינו כֹּחַל
אֵלֶּה הַשָּׁמַיִם
שִׁירְדוּ לְרֵגַע
לְנוּחַ
עַל הָאֲדָמָה.

אֲנִי הוֹלֶכֶת יַחְפָּה
עַל שְׁפֵת הַקֵּץ,
וְכָל גִּרְגֵר חוֹל
יֹדֵעַ עָלַי דָּבָר
שֶׁכֶּבֶד שְׁכַחְתִּי.

הרוח פִּזְרָמֶת אֶת שְׁעָרֵי,
הגל מוֹחֵק אֶת עִקְבוֹתֵי,
וְאֵנִי שׁוֹאֵלֶת אֶת הָאֶפֶק:
לֵאן הוֹלֶכֶת הָאֶהְבָּה
כְּשֶׁהִיא עוֹזֶבֶת?
וְהָאֶפֶק שׁוֹתֵק.

רַק הַשֶּׁמֶשׁ מִתְקַרֶּבֶת
וְלוֹחֶשֶׁת:
הָאֶהְבָּה אֵינָה הוֹלֶכֶת לְשׁוֹם מְקוֹם.
אֵת הִיא זֶה
שֶׁצָּרִיכָה לְשׁוֹב אֵלֶיהָ.

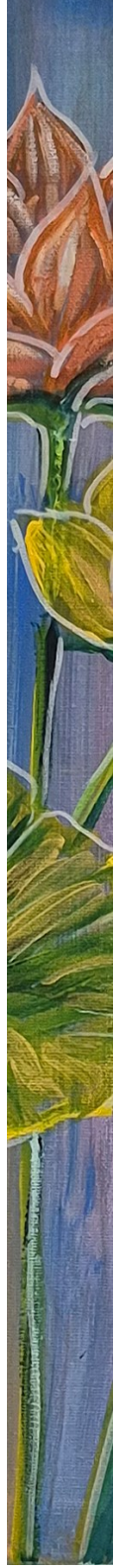

קיץ רון גרא

מאורר מרכז בצירו,
מזגן בשלט.
חם קורם טעם
של רטט קודח.
משיל בגדים
מבקש מפלט במשב.

אבטיח
יש לו תכלית.
משיל נעלי ומהלך רחף
על ימי העבר הקרירים.
ממתין לסתו
ומסתו אל חרף.

געגועים שדופים מחם
רטבים מזיעה
נמתחים עד בלי
מתחת לקברות הזמנים.

בקיץ של ילדותי

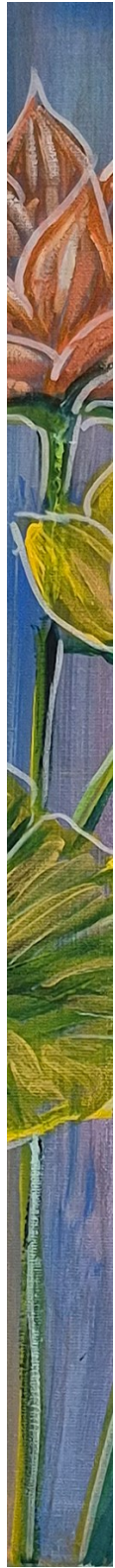
יהודית שרייבר

בילדותי נהגו הוריי, אחותי הגדולה ואנכי הקטנה לנסוע באוטובוס לחוף השקט בחיפה.

בכל שבת הינו מתעוררים בשעת בוקר מוקדמת. אימא הייתה מכינה כריכים לכולנו, אנו הבנות מתארגנות, לובשות את בגדי הים, לוקחות מגבת וכובע לשהייה ממושכת בחוף הים. אבא היה אחראי על נשיאת התיק וכהרגלו היה מלין על אימא שאורזת בית שלם כדי להיות שעות מספר בחוף הים של חיפה. החוף השקט הוא אחד החופים היפים בארץ. כשמו כן הוא. תמיד שקט ורגוע. אפשר לשחות בשלווה, לשוט בסירה או לשבת על רפסודה שנעה בקלות ובאטיות בים רגוע, בלי גלים מאיימים וללא חשש. בהגיענו אל חוף הים באוטובוס העמוס היינו ממהרים לתפוס מקום בחוף הדחוס והצפוף במיוחד בשבתות.

אבא היה פורש שמיכה ועליה מניח את התיק הכבד. לאחר מכן היה נשכב על החול החם לצידה של השמיכה, עוצם את עיניו, מכסה את פניו בכובע גדול ומניח לנו לעשות כרצוננו. אימא הייתה מביטה בדאגה כיצד אנו מדלגות בעליצות אל המים הנעימים ושוחות למרחקים. ידענו שנוכל להרחיק נדוד.

מעולם לא למדתי שחייה באופן מסודר אולם בחוף הרגוע הזה עשיתי את תנועותי הראשונות במים ובו למדתי לצוף על פני המים. עורי החיוור נצרב בחומה של שמש לוהטת אבל באותם ימים עדיין לא הייתה מודעות לסכנות שבקרינת השמש. לקול קריאותיה של אימא יצאנו נוטפות מים לאכול בתיאבון גדול את הכריכים שהכינה אימא.

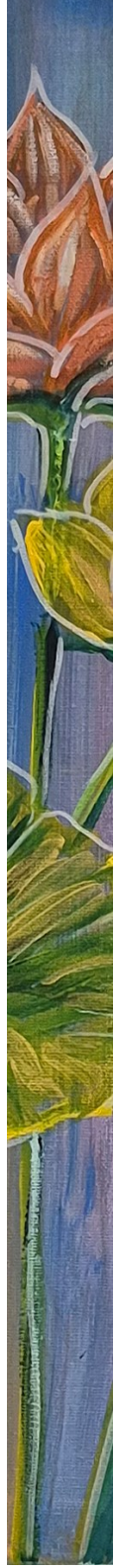
"קרטיב לימון.. קרטיב לימון.." הכריז מוכר השלגונים. מיהרנו אליו בכל פעם שבילינו בחוף הים לאחר שאימא ציידה אותנו במטבעות כדי לרכוש קרטיב לימון כמובן. טעמו היה מתקתק, לימוני. שלגונים רבים טעמתי מאז אולם אף אחד מהם לא מזכיר לחיך שלי את טעמו של שלגון צהבהב זה.

לפני שצעדנו ברגל חזרה אל תחנת האוטובוס בער גופנו מחומה של השמש, לחיינו נותרו סמוקות, בגדינו נותרו מעט רטובים, עורנו עטוף בגרגרי חול שנדבקו לכל איבר ואיבר, למרות שאימא הכניסה אותנו אל המקלחת בחוף הים לאחר שהסרנו מעלינו את בגדי הים, ציפתה לנו גולת הכותרת של השבת, זו שבעצם כמעט שבילה שמחנו שמחה גדולה להגיע שוב ושוב אל חוף הים.

פגשנו את איש הסברס. איש הסברס ישב על שרפרף נמוך בתחנת האוטובוס. על ראשו כובע רחב שוליים, לרגליו סנדלים תנכיות ובגדיו פשוטים למראה, על ידיו כפפות גומי כחולות שאותן לא הסיר כלל ומה כל זה משנה כאשר העיניים נעוצות בתאווה בגיית גדולה מלאה גושי קרח ובין גוש אחד למשנהו צפים סברסים (פרי שיח הצבר) שקליפתם ירוקה ואוי לך אם העזת לגעת באחד מהם שקוציו המאיימים מבצבצים ביד לא מיומנת.

איש הסברס היה מוציא סברס אחד מתוך מי הקרח ובמיומנות רבה ובזהירות גדולה חתך בסכין מיוחד שאחז בידו העטופה בכפפה את הקליפה הירוקה ומתחתיה צץ הפרי הזהוב, המתוק והקר שהיה תאווה לעיניים ותאווה לחיך. בחיך היה מגיש לנו את הפרי ואנו חטפנו אותו מתוך ידיו כשאנו מתקשים להתאפק לנגוס בפרי.

רק לאחר שסיימנו את אכילת הפרי המתוק שטעמו היה באמת ובתמים טעם גן עדן היינו עולים אל האוטובוס שהחזיר אותנו הביתה.

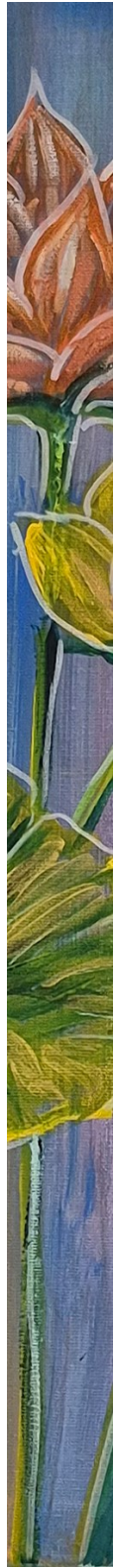

בדרך היינו נרדמות אחרי יום מתיש בחוף הים וקריאותיו של אבא
שמייד מגיעים אל התחנה בה עלינו לרדת היו מעוררות אותנו
בחוסר חשק לעוד שבוע של שגרה.

כך בכל ימות שבוע בקיץ הלח והלוהט חיינו לשבת. היום בו מי
ים מלוחים מלטפים את גופנו הצעיר. זוכרת בגעגועים משפחה
אוהבת. אימא, אבא אחות גדולה ואנכי הקטנה ברגעים מתוקים
של פרק בילדותנו.

פרק שלא יחזור שוב אבל הותיר בלב טעם מתקתק של סברס
וקרירותו של קרטיב לימון.

ואיש הסברס? אולי לא אותו אדם שדמותו זכור מילדותי והוא חלק
בלתי נפרד מילדותי, אבל עדיין באותו מקום בתחנת האוטובוס
יושב מוכר סברס אחר ומציע את מרכולתו לעוברים והשבים.

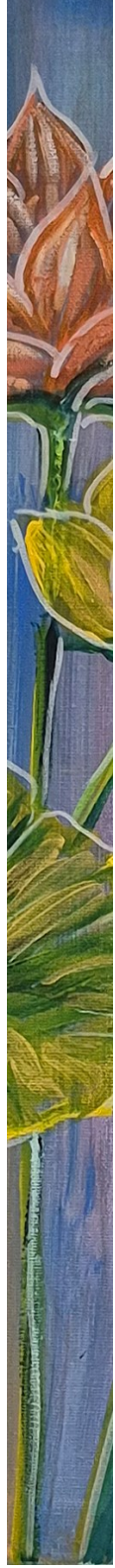

שקיעה צ'רנה שולמנוביץ'

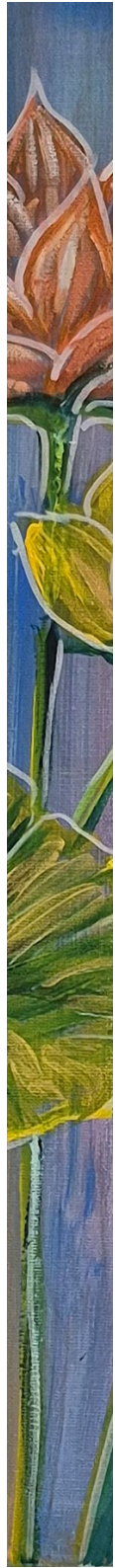
רגלי שקועות עמק בחול
אל מול החוף צמחתי שרשים
החם צורב רגלי
גם הגלים לא משכחים את הכאב.

אני עומדת דם
שקועה במחשבות
גלים הולכים, שבים
הם מנסים לתפס את מבטי.

אני עומדת דם
קפואה בחלומי
שקיעה,
השמש מתעיפת מלצר
והגאות עולה
שוטפים גלים חמים
את רגלי הדועבות.

אני נופלת בדמעות
הים עוטף אותי עכשו
בעריסת גלים שקועה
תנועת גלים כנחמה
אך הכאב נותר
גם הדממה.

חיים ארוכים מדי מרב בליימן־שבתאי

אני מבינה עכשיו אנשים שמחליטים להתאבד, אמרתי והסתכלתי מחלון המטבח. אור שמש צהבהב נשפך על קיר הבית שממול.

הוא הרים את הראש ממסך הטלפון.

זה לא בגלל שהם הגיעו למסקנה שכבר אין להם מה להפסיד.

לא? הוא שאל.

לא, עניתי. הם לא חושבים על היתרונות והחסרונות בלהישאר בחיים.

אז מה הם עושים לדעתך? הוא שאל. הרגל שלו שנחה בשיכול על הרגל השניה, קפצה פתאום.

הם פשוט רוצים להפסיק את הכאב, אמרתי.

ואל תדאג, אני לא אעשה משהו לעצמי.

הרגשתי את המבט שלו ננעץ לי בגב.

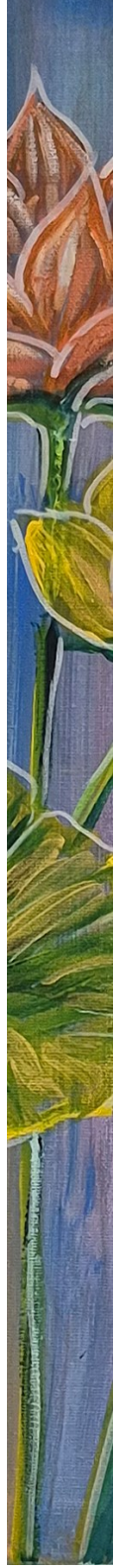
אתה יודע למה?

למה? הוא שאל.

בגלל החתול הזה.

הוא ניתק ממני את המבט והסתכל החוצה.

על חומת האבנים ממול, תחת עצי הברושים, הלך חתול. באיטיות חיכך את גופו בקורות גדר העץ שנקבעה על החומה, והצליף בזנבו בענפי שיח ירוקים שבצבצו מבין הרווחים הכהים.

לא הבנתי. אמר. את שונאת חתולים.
נכון, עניתי. אבל תראה איזו תמונה יפה.
החתול עבר, יצא ממסגרת החלון ונעלם. הנחתי על השיש את
סכין המטבח המרוחה בחמאה והלכתי לראות טלוויזיה.

החזקתי את הטלפון ועשיתי את עצמי שקוע במשהו חשוב. ניסיתי
להסתיר את העובדה שאני צופה בסרטונים. לא רציתי לעבוד.
כולם בעבודה משגעים אותי, משגרים אליי מיילים כל הזמן. מבחוץ
נשמע רעש רחוק של שואב אבק. כל סוף שבוע הם מפעילים את
השואב הזה. אני צריך ללכת לבניין שם, לבקש שיפסיקו.

היא עומדת במטבח עם הגב אלי, מסתכלת החוצה מהחלון
שמעל הכיור. הגב שלה קצת שפוף, והמבט שלה תקוע על משהו
בחוץ.

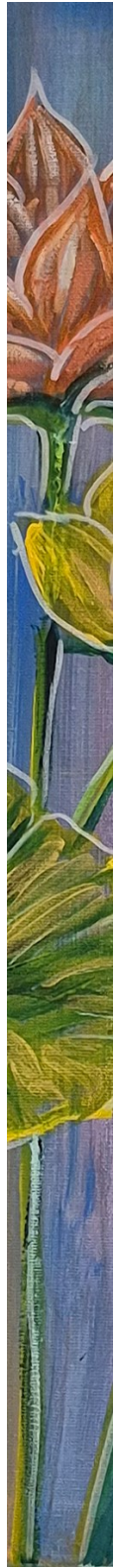
פתאום היא אומרת משהו על אנשים שמתאבדים.

הצלעות שלה בולטות מתחת לחולצה והכתפיים שלה נראות
צרות יותר מהרגיל. השיער השחור שלה אסוף ברישול, קווצת
שערות ברוחה מהקוקו ונחה על העורף הבהיר שלה.

קופצת לי הרגל והיא שמה לב. אני מתבייש.

היא מתרוממת עכשיו על קצות האצבעות ואוחזת בשיש, מגמישה
את הגב הילדי שלה ומציצה החוצה. הלב שלי מתכווץ בחזה.

עכשיו היא אומרת משהו על חתול. לפעמים היא אומרת משפטים
שאני לא מבין, אבל אני כבר לא יכול לשאול. אני מסתכל החוצה,

לא רואה משהו מיוחד. החצר שלנו תמיד מלאה בחתולים, מה עובר לה בראש.

תמונה יפה, היא אומרת.

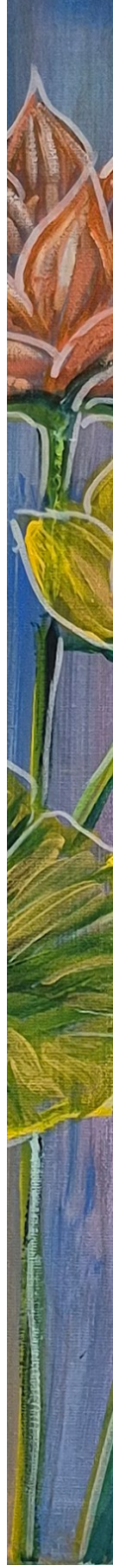
אני חוזר לטלפון, בוהה ברצף מהיר של סרטונים מתחלפים. פעם היא ציירה לעצמה בחדר העבודה, הסתגרה שם שעות. תלינו את התמונות שלה בסלון. יום אחד היא חזרה מהמשרד והחליטה להוריד את כולן, גם את זו עם הסיפרה שמונה שמרחת מעל בניינים. זה ציור גדול מדי, אמרה, הוא בולע את החלל. שמנו את כל הציורים במחסן, עם הפנים לקיר. רק את הציור עם הכדורים הפורחים והפרפרים, שתלינו בחדר הילדים, הינחנו בעומק אחד הארונות.

העקבים שלה חוזרים לרצפה והיא הולכת להתיישב על הספה בסלון. מהזווית שלי במטבח אני רואה שהיא בוהה בהשתקפות של עצמה במסך הטלוויזיה. היא לא רואה שאני רואה. היא כמעט לא מסתכלת עליי. התרגלתי לקבל ממנה קצת מהכל.

בחוץ נשמעות אנקות של חתולים רבים או מזדווגים. אני מציץ בחלון ורואה שחתול אחד נשאר לשבת על הגדר. אני קם מהכיסא וסוגר את שלבי הווילון שקנינו פעם ביחד באיקאה, לפני שהקירות נשארו רק עם מסמרים בולטים.

אני כל הזמן רעב. עכשיו בחום הזה אני גם צמא. בבוקר ניסיתי לשכוח אז הלכתי לישון.

פעם היה יותר טוב, הייתי אוכל כאן כל הזמן. היו מגיעים לבית הרבה אנשים והם היו יוצאים כולם לחצר, שומעים מוסיקה וצוחקים, ובסוף הארוחה שניהם היו שמים לי אוכל על הרצפה.

קודם היא, רק אחר כך הוא. הם סיפרו לאנשים שאני שומר להם על הבית. לא באמת היה אכפת לי. חיפשתי אוכל.

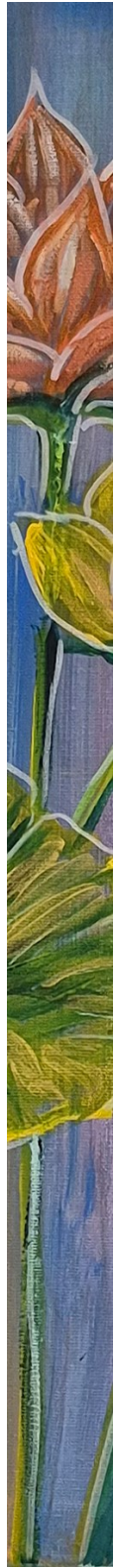
הייתי יושב על הגדר, מריח ריחות של דגים וסטייקים מהבית, ומיד הולך אליהם. אבל כבר הרבה זמן שאני לא מריח כלום ואף אחד לא יוצא לחצר. בכל זאת אני יושב כאן, אולי הם כן יצאו.

עכשיו היא מסתכלת עליו מהחלון של המטבח, והוא מאחוריה. אני והוא מחכים. היא מתרחקת מהחלון ואני לא רואה מה קורה שם.

אין לי מה לחפש פה יותר.

אני קופץ ועובר דרך הרווח בגדר אל החצר של השכנים, אבל נעצר רגע להסתכל אחורה.

מחר אני אחזור לכאן שוב.

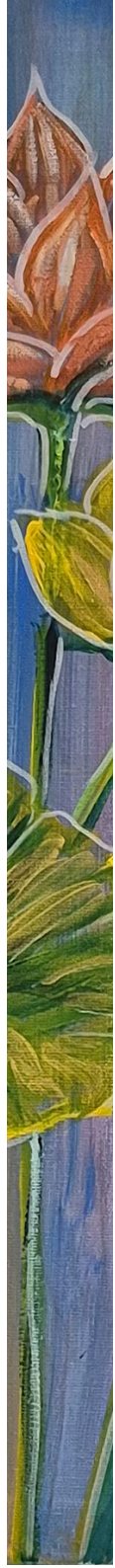

חודש דלית ולדמן

שֶׁמֶשׁ שֶׁל יוֹלִי
מְכָה בְּפָנַי.
כֶּךְ כָּל דֶּרֶךְ
הִירִידָה הַתְּלוּלָה.

וּמָה בְּסוֹפָה?
עֲלִיָּה,
כְּזוֹ שְׁאֲגִלִי זָעָה
מִנְסִים
לְקֶרֶר פָּנִים.

זָעָה מְלוּחָה
כְּדָמָעָה.
חֹדֶשׁ עֶבֶר
מֵאֵז הַמֶּכָּה
וְלֹא,
שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ.

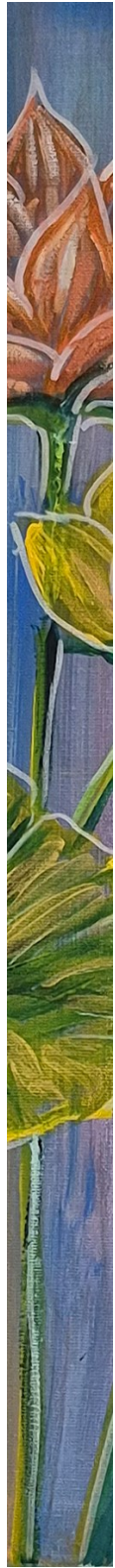

רוח מקררת כַּעַת,
חיוך של הקלה.
רק אני יודעת...

ירידה
עליה
מישור.

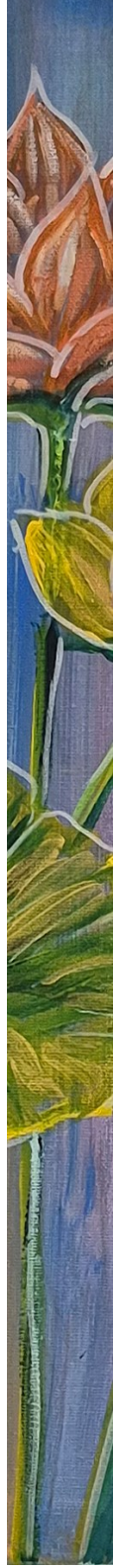
מישור החיים
שמחים
בריאים
עטופים בחמלה
ולא בכאב.

לחיים
חיים!

מתי תבוא מינה גורל

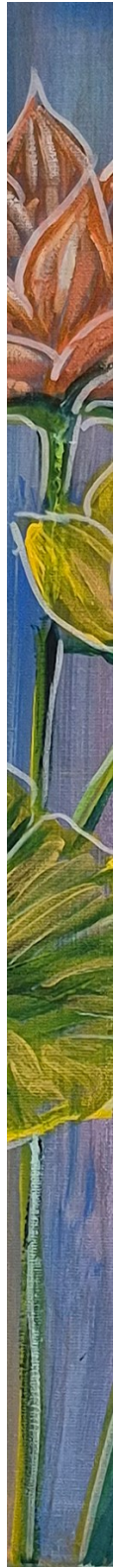
מְתִי
תְּבוֹא
בְּעָרֵב קִיץ מִתְפָּרֵעַ בַּצְמָרוֹת
תִּכְסֶּה בְּהֶבֶל נְשִׁימוֹתֶיךָ
וְנִתְאַחַד
כָּאֵלוּ לֹא הָיִינוּ אַךְ־פַּעַם
פְּרוּדִים.

שירלי פלס

אתה יושב על הספה היפה שלי, במרפסת הים שקט וכחול.
בדמיוני רק לפני דקות ספורות היית בן חמש וקראת לשממיות
בשם חיבה לטי.
עכשיו חזרת מהמילואים לאפטר ואתה מדבר איתי על מלחמה
ונטישה.
אתם ישנים שם בגן ילדים ולא חסר לך כלום, אבל על הקיר
נשארו מיותמים הסוּטְשִירטִים עם השמות של הילדים.
אתה אומר, גם אם הם יחזרו, זה כבר לא יתאים להם. אני שותקת
וקמה מהר להכין לך לאכול, אולי איך שהוא הזמן ישתכנע לעצור.

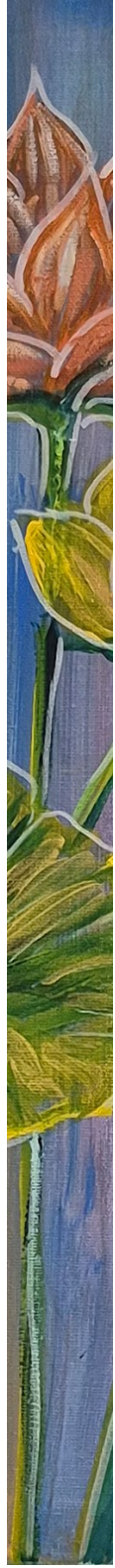

רוח הזמן רון גרא

רוח הזמן
אינה נוקשת בדלת
היא נכנסת
מן החלון
שנשכח פתוח.

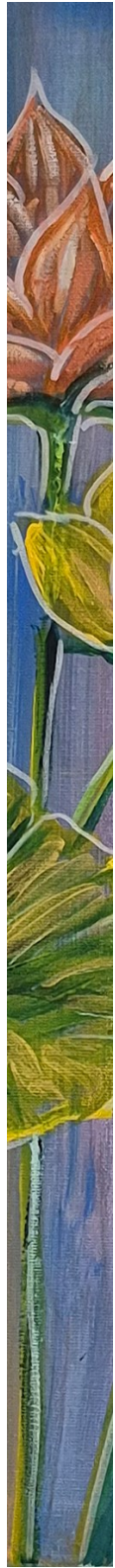
היא מחליפה מלים
מבלי שנחוש
צובעת פנים
בגונים
שלא בקשנו.

הרחובות
אותם רחובות
הצעדים אחרים.
השמות נשארו
הקולות התרחקו.

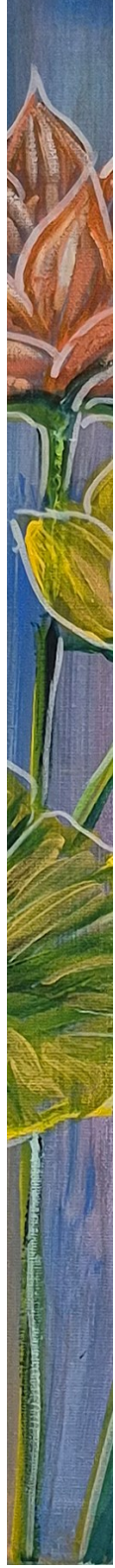
עֲתִים מִשְׁאִירָה
עָלָה יָבֵשׁ בֵּין דְּפִים
רֵיחַ שֶׁל קִיץ יֵשֵׁן
חִיּוֹךְ זֹכֵר אֶת שְׁמִנּוֹ.

עוֹמֵד מוֹלָה
מְבַקֵּשׁ שְׁלֹא תִכְבֶּה
אֶת הָאוֹר הַקָּטָן
הַזֹּכֵר אֶת מִי שֶׁהֵייתִי.

אני שונאת קיץ עדנה אפק

אני שונאת קיץ:
ענבי זעה מצעיפים עיני
גולשים מצוארי
חוגרים מתני.
אבי מת בל"ג בעמר:
מדורת מגלה
גלתה אל מוחו.
אני שונאת מדורות
הן מבשרות את בוא הקיץ.

טעם של גרגרי קיץ דפנה חיימוביץ'

ימי הקיץ הארוכים זכורים לי כחגיגה של שמש וגלים.

עם האור הראשון של החופש הגדול היינו – חבריי ואני נדרכים לקראת בואה של המשאית של שמשון. "חוף הים!" הבקיעו צעקותיו את האוויר הדחוס בתחנת האיסוף. היינו עולים במהירות, נדחקים בין שורות המושבים התפוסים ומתיישבים בשורת ספסלי העץ החורקים.

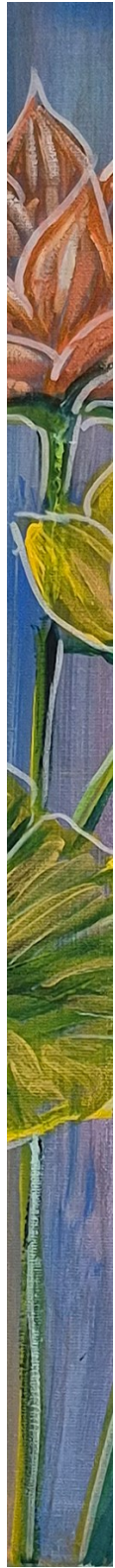
לאחר נסיעה קצרה ורבת־טלטלות, כשהייתה רצועה כחולה נחשפת לפנינו, היינו פוצחים במקהלה קצבית: "הנה הים! הנה הים!"

ברגע בו נעצרה המשאית הרעועה, היינו מדלגים על שלבי הסולם המתנדנדים, ומיד היו כפות רגלינו היחפות מפזזות על החול היוקד.

כל אחד מאיתנו היה מורח את גב חברו בשמן אגוזים בוהק. הדגל הלבן שהתנופף מעל סוכת המציל אותה לנו להסתער על הגלים השוצפים. גם דגל אדום לא הרתיע אותנו מלהכות בגלים ולערך קרבות של התזת מים מלוחים לכל עבר.

כשהתעייפנו נחנו מתחת לסככה, גבינו נוטפי הזיעה נשענו על עמודי הבטון.

על פנינו היה חולף האיש שצעדיו נטבעו בחול, על ראשו כובע קש רחב, על כתפו צידנית, וצעקותיו מנסרות את הגלים, "אסקימו לימון, ארטיק שוקולד, וניל, בננה." היינו מסמנים לו לבוא והוא היה מחלץ מעל כתפו את הצידנית הכבדה, מניח על החול ומגיש לכל

אחד מאיתנו קרח נוטף דביקות. מתיקותו התמזגה במליחות הגלים.

שעת החזרה אותה קבע שמשון בנוקשות, הייתה מגיעה מוקדם מדי. כפות רגליים החליקו לכפכפי אצבע, מגן מפני הזפת והחול הלוהט.

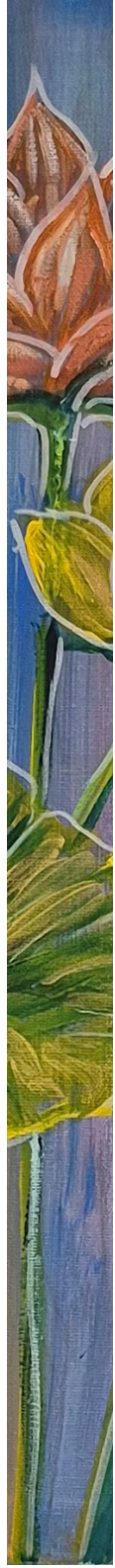
לפעמים היה ממתין לנו נער הסברס. בתוך דלי פח השתכשכו בין קוביות קרח הפירות הכתומים־ירוקים. הייתי מצביעה על הבשרניים שבהם, והוא- באולרו החד היה מסיר את הקצוות, מעביר חתך דק לאורך הקליפה הקוצנית, ואני, באצבעות זהירות, הייתי שולפת אותם מקליפתם. טעם של גרגרי קיץ היה מתפשט בפה ומענג את הבטן.

במהירות היינו מטפסים למרומי המשאית ומתיישיבים על מגבות לחות שנפרשו על הספסל.

בבואנו הביתה, היו גרגרי חול נושרים מהגוף ונערמים על הבלטות הקרירות. השיער היה נחפף בשמפו אורנים, ובעודו נוטף היינו מגיפים את התריסים, נמים את מנוחת הצהריים הקדושה.

בקומנו היינו מגלים כוויות אדומות שליחכו את העור החשוף. לבן קריר היה נמרח על הגב, על הכתפיים והזרועות, ומה שנותר – על קצה האף והלחיים, מנסה ללא הצלחה להרגיע את צריבת העור.

עם קרני השקיעה היינו נאספים חבורות – חבורות ברחבה החולית מול ביתי ומשחקים עד רדת החשכה. מקפצים ברגל אחת על ריבועי הקלאס ששורטטו על המדרכה, מדלגים על חבל, מנתרים זה על גבו הכפוף של זה ב"חמור חדש".

היינו מוחים אגלי זיעה אחרי תופסת ומחבואים ומתיישבים על אדמה צחיחה למשחק ג'ולות וחמש אבנים. חשנו עצמנו שמחים ומשחררים.

הקריאות המאיימות של ההורים מהמרפסות חלפו ליד האוזניים, ולא הצליחו לשים קץ להרפתקאות המשחק.

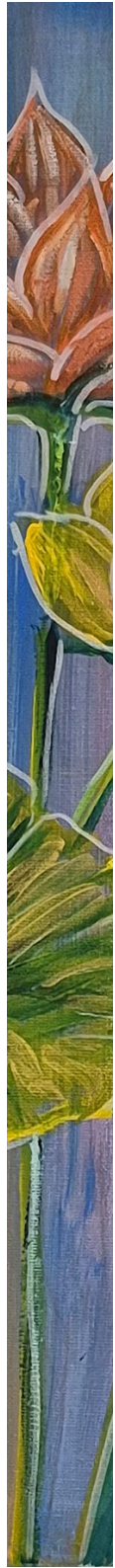
ערב אחד, לאחר התעלמות מקריאותיה החוזרות ונשנות של אמי, עליתי הביתה לאחר פיזור החבורה.

דילגתי בגיל על המדרגות, הגעתי לדלת הדירה, אחזתי בידית אך הדלת לא נפתחה. טלטלתי את הידית שוב ושוב, חבטתי בדלת באגרופים קמוצים, אבל היא התעקשה להישאר נעולה בפניי. נשענתי עליה חסרת אונים, ומתוך הגרון פרצו זעקות תחנונים, "תפתחו לי את הדלת! תפתחו!" בראשי ניקרו החששות: 'קיבלתי עונש ומה אעשה עכשיו, מתי תיפתח הדלת, איפה אשן בלילה?'

"אוריתי" צעקתי בקולי קולות "תפתחי לי את הדלת."

אחותי בת החמש, שמעה את הקולות, סובבה את המפתח בידה הקטנה, ואני מיהרתי להיכנס בעד הסדק שנפער. חיבקתי אותה בחטף ונמלטתי לחדרי. שעות ארוכות התכנסתי בתוך עצמי, ממאנת לצאת.

- קטע מעובד מתוך הרומן "בית, עץ, געגוע" – הוצאת כנרת 2022

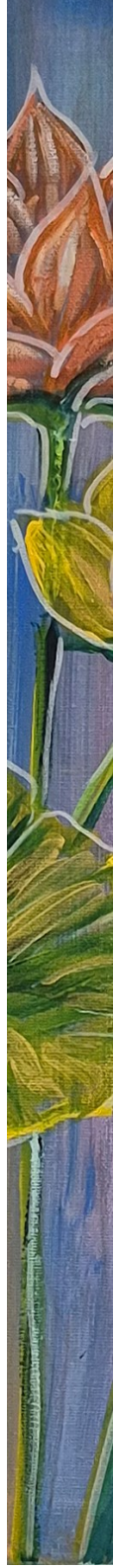

אוגוסט תמר דוד-כריספי

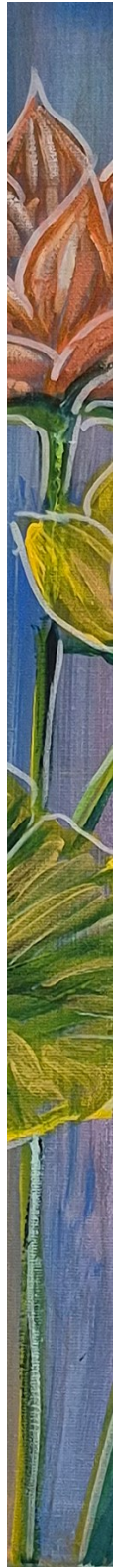
העיר נמסה בַּחם אוגוסט,
לחות מכבידה על האדם,
האץ לדרכו ברחוב הסואן.

שמש יוקדת,
עוטפת
בתחושת מחנק את גופו,
זעה זולגת,
חלצתו דבקה בו.
קרטיב קרח בחמשה שקלים
מצנן לדקות ספורות את גרונו,
והוא מתש מהידיעה
שיום ארך עוד לפניו.

לרגע קל
משב רוח נוגע בו –
אנחת רוחה.

בְּעֶרְבוֹ שֶׁל יוֹם,
עַתָּה יִטְבֵּל נִפְשׁוֹ
בְּמֵי הַיָּם הַמְּלוּחִים,
יַחוּשׁ זְכוּן:
שְׁעוֹת הַחֹם
מְתַמְנֹת לְנֹכַח מֵימֵי הַיָּם
וּמְלִיחוֹת תַּמְהָל
בְּמַתִּיקוֹת הָרָגַע.

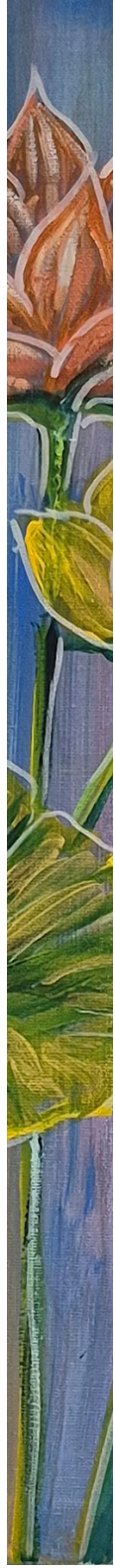

אי של נחת חגית בת־אליעזר

אני מודה לעירי
על האוטובוסים בשבת
אמתין בצל צהרים קיציים.

מונה הזמן לאחור עסוק בשלו
על ברכי ספר חדש
עם הקדשה מהמשוררת.

כל עמוד – הבטחה.
באחדים מתקומת
כמו האוטובוס הזה שפותח את דלתו.

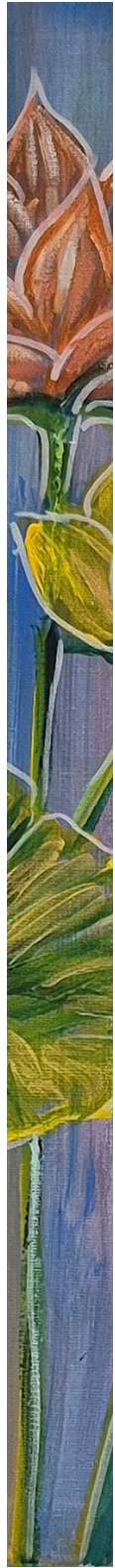

החום הזה התיש אותי רויטל קלם

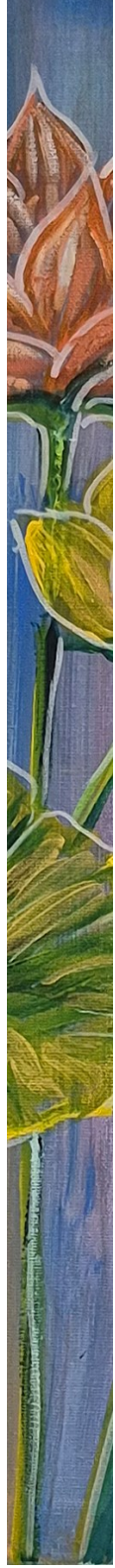
החם הזה אותי התיש
והלחות אותי גמרה.

הראש כבד כמו פטיש
אני מזיע, זה נורא
והאזיר כן האזיר
פשוט עומד לו במקום
אכן מצב בלתי סביר
וזה מחמיר
מיום ליום.

מן המכונית עד המשך
אני שורד בקשי רב
אף החזאי
מאד מדאג
הבטיח
שמחר שרב.

אֶז מָה, אִם כֵּן עוֹשִׁים עֲכָשׁוּ
רַק נִצְמָדִים לַמִּזְגִּים
וּמַחֲכִים עַד בּוֹא הַסֵּתֶר
מִמְתִּינִים וּמִמְתִּינִים
וְדַאי בְּעוֹד חֲצִי שָׁנָה
כְּשֶׁקּוֹר יִשְׁלַט בְּכָל מְקוֹם
שׁוֹב נִקְטֵר עַל הָעוֹנָה
נִתְגַּעֵגַע אֶל הָחֵם.

קיץ נעמי תדהר

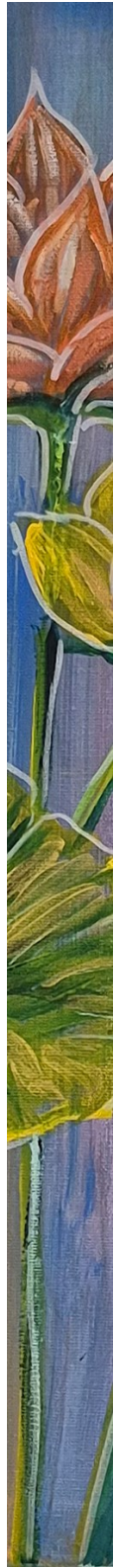
מן האדמה
הצְרובה
עולה הלשד.

עלֹה רעננה
אל האור
תמתח אבר.

נצנים כפנינים,
מעשה רקמה.

ובשם הפריחה –
ניחוח.

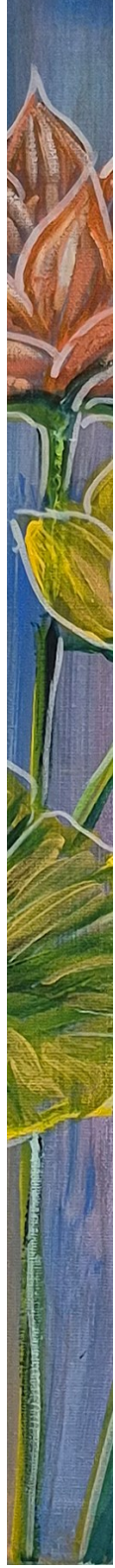
כל עלה צל
וכל צל
מקלט.

כָּל רְשׁוּשׁ –
מִזְמוֹר לַחֶפְשׁ.

נִגּוֹן שֶׁל יָפִי
וְתִקְוָה.

תְּשׁוּקַת הַחַיִּים
פּוֹעֶמֶת.
כְּדֹפֵק הַלֵּב.

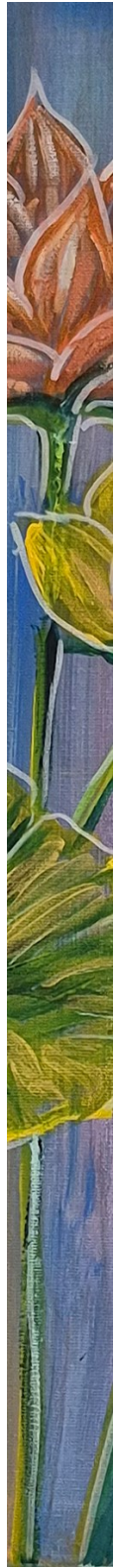

קיץ של אור, קיץ של אהבה אודליה יהודיין

קיץ של אור, קיץ של אהבה,
שמש זורחת בלב, תקווה חדשה.
רוח קלה לוחשת סוד מתוק,
והעולם כלו נראה פתאום רחוק.

קיץ של אור, קיץ של פריחה,
שיר מתנגן, הלב מתמלא שמחה.
בין גלים לשמים, בין חול לזהב,
נאסף רגעים של אשר, בלי לחשב על מחר.

קיץ של אור, קיץ של חלום,
נרקד עם הרוח עד בוא היום.
כל נשימה היא מתנה, כל מבט הוא אור,
שהקיץ בלב לא יגמר לעולם.

תרופה עתיקה דלית ולדמן

זה עוד קיץ של מזגן שמקרר,
עוד קיץ של ים סוף וים תיכון.
אני מדמינת אותי עטופה בשמיכה חמה
תה חם ומהביל של דבש ולימון בחרף,
אתה ואני.

בך -

חיור שמחמם וחודר פנימה,
כמו לטוף של קרן שמש בנשמה.

בי -

תרופה אחת עתיקה בעלת כוח וקסם רב.

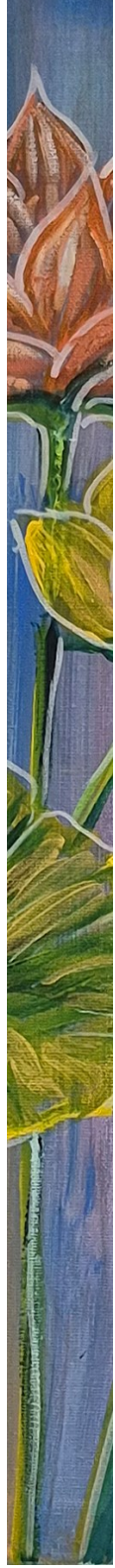
חבוק לך וחבוק גם לי

כה, מתרפא הלב הכואב.

לפתע אמרת לי

"כזה לא היה לי..."

ואנחנו... שלווים.

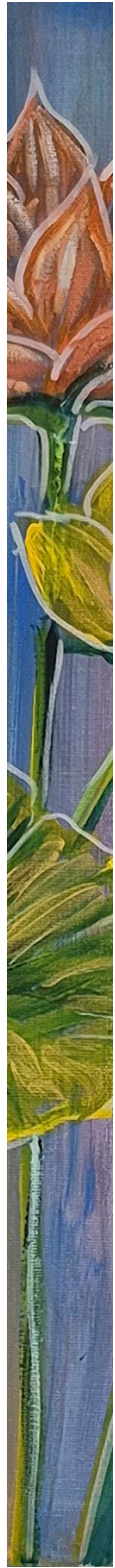

ישי סנדק

דִּי לִי
אִם אֶרְאֶה מִפְּרֶשׁ לֶבֶן
בְּאַפְסֵי מַיִם.

וְאִם יִתְגַּלֶּה גַם מָחָר,
אֵדַע שֶׁהָעוֹלָם
עוֹד עוֹלָם.

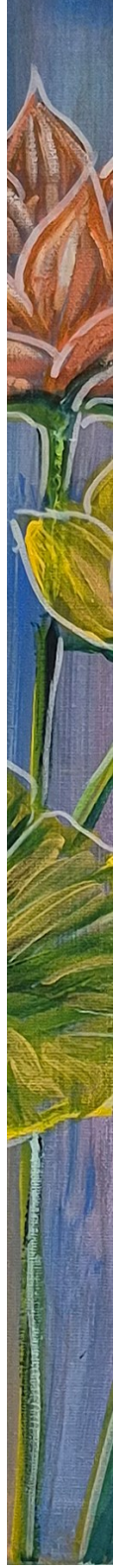
משורר נידח

רון גרא

השירים מסרבים להתפרסם.
העציצים מזקינים
מי שאינו מכשר לחצות ימים
בתם הקיץ
לא יהיה שיק.

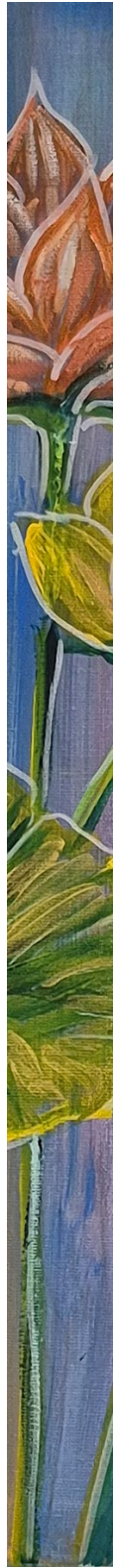
מי שבמחו מראות אין ספר
הממתינים לעט
אולי יזדקף בחשך
ינסה לגבר.

ימשיך בנבכי הלילות לחפר
בכאבי אנוש, זונות,
אמללי אדם.
כתיבתו
תמשך באין עוקב,
מחו ופעם.

אולי עת בוא סופת בְּרָאשִׁית
תבקענה רוחות שִׁירָיו
מן המעין אֲשֶׁר יִשְׁאִיר.

כַּעַץ הַזֶּה הַמְּסִתֵּף
אֲשֶׁר סָבִיבוֹ יִסְתּוֹפּוּ
יִשְׂאוּ אֶת שְׁמוֹ עַלִּי הַדָּם.

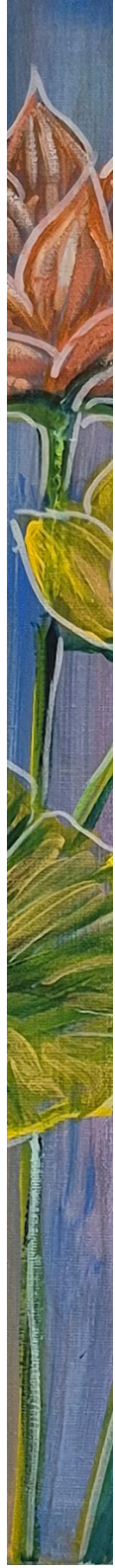

שירלי פלס

אני שבִּוּיָּה בְּעֵזָה
אין לי מנוחה
החילים הם אחים שלי
אני לוחמת אתם
הם בקרב ואני בחֲזִית הבית.
המתים הם המתים שלי
אני קוברת אתם חתיכות מהלב שלי.
כל מי שנפגע אני פגועה אתו.
כואב לי לאן שאני לא מסתכלת.

דבר לא נותר כשהיה
אבל אז, אתה שואל אותי משהו על אהבה
יוש שמשית חוף קטנה ואדמה באפק
ואני משתכנעת לשוב ולהאחז בחיים.

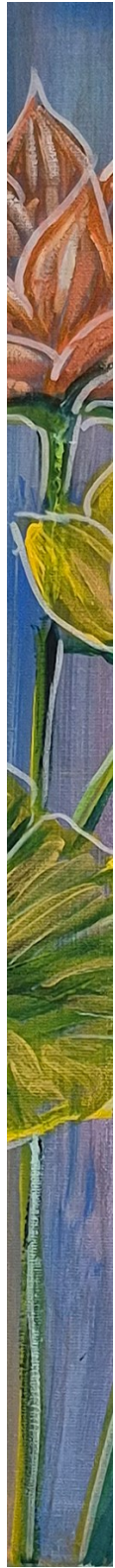

בומבה אלון צמחוני

בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַקִּיץ נִשֵּׁב בַּחוּף.
אֶת תְּשֻׁתִי קָפָה הַפּוֹךְ, חֵם עִם מָעֵט קֶצֶף,
אֲנִי, שָׁחַר בֶּץ, שׁוֹרֵף בְּגָרוֹן.
אַחֵר כֶּף אָבִיא לָךְ טִילוֹן וְלִי בּוֹמְבָה, חֶבֶר וְתִיק.
אֲכַל בְּתֹאזָה, בְּחִפְזוֹן,
לְנִצֵּחַ אֶת הַחֵם, בְּטָרֵם יִנְזֵל, יִדְבִּיק אֶת יָדִי.
אֲבֵהָה בְּסוֹבָבִים, בְּסוֹבָבוֹת וְאַשְׁקַע בְּמַחְשָׁבוֹת –
אִיךְ, גַּם כַּעַת, הוּא קְסוּם כָּאֵז, כִּילֵד.

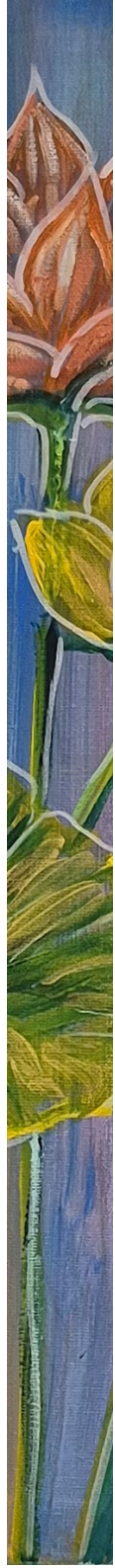
כְּמוֹ בּוֹמְבָה צוֹר בְּ"תַעֲלַת בְּלֹאוּמִילָךְ"
שֶׁקָדַח בְּרַחוּבוֹת תֵּל אָבִיב בְּלֵהֶט, בְּעֲלִיצוֹת,
אַחֲפֹר תַּעֲלָה אֶל הַיִּלְדוֹת, בַּחוּף, בַּיּוֹם הָאֶרֶךְ בִּשְׁנָה,
כְּשֶׁהִקִּיץ, כְּשֶׁמִּיכָה רָכָה, עוֹטֵף לְאִינְסוֹף.

וְרֵק הַמְרוּץ הַמְתוֹק, הַמֵּר
בֵּין הַשְּׁלֵגוֹן לְבֵין הַחֵם,
יִזְכִּיר לִי שְׁגָם כָּאֵן הַזְּמַן קָצָר.

שיר ערש חגית בת־אליעזר

אַחֲרֵי סֵעֶרֶת הַמַּעֲשִׂים
אַתָּה מְכַסֶּה אוֹתִי בְּשִׁמְיֶכֶת קוֹץ דִּקָּה
וְצוֹפָה בִּי נֶרְדָּמָת
מֶה שְׁאֲבִי הִיָּה עוֹשָׂה
וְלֹא כְּאַתָּנָן.

עדנה אפק
מרב בליימן-שבתאי
ניתאי ברעם
חגית בת-אליעזר
מינה גורל
רון גרא
תמר דוד-כריספי
דלית ולדמן
דפנה חיימוביץ'
אודליה יהודין
ישי סנדק
שירלי פלס
אלון צמחוני
חיטל קלם
רותה
צ'רנה שולמנוביץ'
יהודית שרייבר
נעמי תדהר